

[Lykketoft]

det, at det falder væk, hvis der bliver valg. Det kan jeg ikke forstå. Berlingske Tidendes overskrift fra den 25. januar 1985 var: »Poul Schlüter: Skatteforliget skal holde i mindst 10 år.« Det var enden på en lang diskussion, hvor hr. Knud Heinesen blev skældt voldsomt ud af Venstrefolk for at have sagt, at det godt kunne være, at man kunne lave noget om på et senere tidspunkt, uden at partierne var enige om det. Da sagde statsministeren meget klart: »Der må være sikkerhed for, at det ikke kan ske. Der må være store linjer i dansk politik. Det er kun de partier, der har lavet dette, der kan lave det om.« Det skrev vi så ind i aftalen.

Hvad er det, der har ændret sig, siden den overskrift stod i Berlingske Tidende?

(Kort bemærkning).

Jes Lunde (SF):

Partiet Venstre har et slogan, der hedder »Frihed under ansvar«. Det synes jeg er en god parole, og det er en, som jeg kan tilslutte mig. Men jeg bliver nogle gange i tvivl om, hvad den betyder for Venstre, for vi oplever, at med ansvaret er det så som så, når det drejer sig om økonomiske områder, hvor Venstre går gevaldigt meget ind for frihed.

Jeg vil gerne give et eksempel på det: Ifølge oplysninger fra Nationalbanken var der i august måned spekulationer i de såkaldte kænguru-obligationer og pund-arrangementer for ca. 6 mia. kr. Det svarer til ca. 275 mio. kr. om dagen, som blev overflyttet til sådanne spekulative arrangementer, hvortil kommer det prøvenutab, de har givet det offentlige. Det er klart, at den enkelte dansker har sin frihed til sådan noget, men mit spørgsmål til Venstre lyder: Hvor er ansvaret? Hvem er det, der skal sige nej til den slags arrangementer?

Det er klart, at vi herinde har en pligt til at være efter sådanne huller og få vedtaget en lovgivning, der forhindrer dem. SF har også fremsat et forslag til det, og nu kommer regeringen også med, men den slags tager tid. Der når at fosse i hundredvis af millioner kroner ud af kassen, inden vi får lukket hullerne, og det må være klart for alle, at disse arrangementer ikke har kunnet gennemføres, uden at pengeinstitutterne har været særdeles aktivt medvirkende.

Jeg spørger Venstre: Er der ikke et ansvar at gøre gældende her? Vi har indsat nogle offentlige repræsentanter, som er udpeget af industri-

ministeren, i bestyrelserne for pengeinstitutterne. Hvorfor er der ikke sket noget fra disse samfundsrepræsentanters side? Hvorfor har industriministeren ikke sørget for at indkalde disse repræsentanter til et møde for at indskærpe dem deres pligt til at holde øje med, at der ikke foregår en samfundsundergravende virksomhed fra bankernes side? For det er det, der er tale om, når man i så stor målestok – 6 mia. kr. – spekulerer i den danske skatteopkrævning.

Derfor vil jeg gerne spørge, om Venstre vil bakke op bag, at industriministeren fører en mere aktiv linje på dette område, sådan at friheden bliver fulgt af et ansvar.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg synes, at hr. Ivar Hansen skal have svar på et af sine spørgsmål, og det vil jeg tillade mig at give ham.

Hr. Ivar Hansen kan være ganske fortrøstningsfuld. SF deponerer ikke sin handlefrihed hverken hos Socialdemokratiet eller hos nogen andre. Men vi samarbejder meget gerne med Socialdemokratiet, og det er klart, at de sidste års politik måske også gør, at begge parter indimellem sluger nogle kameler. Det bliver vi nødt til at gøre for at kunne komme af med den nu siddende regering, og det gør vi gerne. Det var det ene, jeg ville sige.

Det andet var, at »nu skal kursen lægges om«. Det er et af hr. Ivar Hansens yndlingsudtryk, for det har han sagt ved de sidste tre åbningstaler, og jeg har hver gang tænkt, at det dog var ejendommeligt, at manden hele tiden vil have kursen lagt om, når hans parti faktisk er med i den regering, der lægger kursen. Nu skal den altså lægges om igen.

Jeg lyttede videre, og det eneste væsentlige, der blev sagt, som var spor anderledes end det, der plejer at blive sagt, var, at nu skulle vi effektivisere den offentlige sektor. Det har vi også hørt før, men der var lidt nuancer i det. Jeg må spørge, hvad det er, man taler om, når man skal spare så mange penge og samtidig skal effektivisere. Har man tænkt sig, at socialkontoret skal have en svingdør, man hurtigt kan vippe folk ud ad? Har man tænkt sig, at hospitalerne skal operere på akkord? Hvad er det, man tænker sig? Det er social-, sundheds- og uddannelsesbudgettet, som tynger så meget, det ved vi alle sammen godt, men hvad er det for ændringer, der skal til?